чия то ґою праща несповита

чия по світу лань пустелю п'є

нехай до жита докульгає свита

на неї в московита дружба є

не язиком то каменем прилиже

дізнатися чи зиждеться душа

а те що залишилося понєже

то братику схоластика й олжа

а свити свита справити не слічна

прокльон дається раз і поготів

провина – пуповина – канонічна

з-під древка недоношених життів

була вона чи тільки приверзлася

про це й боян давно вже не рече

сердезі тихо мріється на пласі

як би на пласі побувати ще

тож зладиться лобами лан хрестити

і внадиться керманич при губі

а житу що – воно як завше жито

якому не прощають голубів